

Інформаційний бюлетень НС

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1112

06.07.2024 (135)

Міхаель Кюнєн

Друга революція Том II: Народна держава

Частина 9

Націонал-соціалістична народна держава має намір організувати формування еліти і таким чином, перш за все, звільнити другий рівень - уряд, адміністрацію та управління економікою - від ланцюгів інкрустованої привілейованої економіки, партійної філзократії та ідеалістичної впертості. Ця еліта в державі, економіці та партії повинна навчитися знову бачити себе в прусському розумінні як слугу цілого. Перш за все, ми розрізняємо дві еліти в націонал-соціалістичній народній державі:

- Професійна еліта та
- еліта бойовиків

Під професійною елітою ми маємо на увазі групу експертів, науковців, дослідників і технократів, без допомоги яких не мислиться жодна сучасна державна система. Однак дуже часто цій професійній еліті заважають працювати сторонні обмеження та ідеології. Не існує проблем, які не можна було б задовільно вирішити - навіть якщо це буде лише імпровізоване рішення на перших порах, коли наші знання ще недостатні, а дослідження не просунулися настільки далеко. Але некомпетентні керівні кліки, які не здатні бачити далі сьогоднішнього дня і яким бракує віри в майбутнє, заважають професійній еліті виконувати свої завдання.

Хорошим прикладом таких штучних перешкод, що виникають через ідеологічну ригідність керівних клік, є провал економічного планування на Сході та ухиляння від прогресу в генетиці, спадковій науці та біології в цілому на Заході:

Мрії націонал-соціалізму про поліпшення нашого генетичного складу вже давно наблизилися до своєї реалізації, і більше не існує жодних наукових сумнівів щодо необхідності евгенічних заходів - спадкового здоров'я та расової гігієни. І тут час виправдав багато ідей націонал-соціалізму, які раніше лаяли як "псевдонаукові".

Однак це лише один приклад з багатьох. Фахівці в кожній галузі знань можуть розповісти вам дещо про перешкоди, які політична некомпетентність і бюрократична дурість ставлять на їхньому шляху.

Незрозуміло, чому у надскладній сфері державного, адміністративного та економічного управління мають вирішувати сторонні інтереси, ідеології та міркування. Успішним буде лише такий порядок, який забезпечить рамки для професійної еліти, але залишить її вільною у виконанні свого обов'язку перед народом і державою. Націонал-соціалістична народна держава сповнена рішучості діяти саме так. Звичайно, така дія передбачає відповідальне формування еліти. Освіта повинна бути організована відповідним чином:

У всіх сферах освіти, починаючи з раннього юнацького віку, підтримка обдарованих має бути в центрі всіх зусиль. Це протилежність сьогоднішнім ідеям, які призводять до постійного зниження успішності. Вже в початковій школі необхідно заохочувати тих хлопців, які виявляють особливий талант або здібності в будь-якій сфері - чи то спорт, лідерство, наука, дослідження або ремесло. Таке заохочення обдарованості має здійснюватися абсолютно незалежно від соціального походження та економічної ситуації. Навіть якщо талант стає очевидним пізніше, перехід зі звичайної шкільної системи до елітних шкіл повинен залишатися можливим у будь-який час. Навчання має відбуватися таким чином, щоб тіло і розум, воля, характер та інтелект тренувалися і розвивалися однаково.

Елітні школи націонал-соціалістичного фольксшкола не є ідеологічними кадровими школами, а слугують для підготовки професійної еліти завтрашнього дня. Тому ідеологічні питання тут не є основною темою, а лише широкими рамками - так само, як завжди слід дотримуватися принципу, що націонал-соціалізм, по суті, повинен не викладатись, а бути прикладом для наслідування!

Національні політичні навчальні заклади Третього Рейху - NPEA, більш

відомі під аббревіатурою *Napola* - є для нас моделлю, на яку ми можемо спиратися в цьому відношенні. За елітними школами слідує вища освіта. Тут німецький університет також буде структурований зовсім по-іншому:

Акцент буде зроблено на політехнікумах і прискорених політехніках, навчальні програми і методи навчання в яких відповідатимуть принципам, аналогічним принципам *NPEA*, і будуть розроблятися відповідно до професійних вимог. Навчання буде впорядкованим і дисциплінованим і готуватиме студентів саме до керівних посад, які вони згодом займатимуть. На відміну від цього, власне науковий університет буде значно скорочений, але зможе працювати на набагато вищому рівні і буде відкритий лише для тих, хто дійсно виявляє схильність і здібності до досліджень і науки.

Університетська та технічна освіта також не є безцільною, але слугує всьому народові, як і всі інші підрозділи *völkisch*. Націонал-соціалістичний народний союз ліквідує сьогоднішній освітній хаос і, таким чином, фактичну причину частково виправданих заворушень у цій сфері. Формується професійна еліта зрілих і стійких людей - більше не розумових калік - які служать своєму народові і здатні взяти на себе керівні завдання в уряді, адміністрації та економіці.

Існує природна напруга між теорією і практикою, між ідеологічними цілями і потребами щоденної політики. Націонал-соціалістичний рух бачить свій виклик у цьому протиріччі і повинен проявити себе саме тут:

Уряд, який керується виключно ідеологією, проводив би ідеологічну політику, засновану на ілюзіях, і міг би занурити нашу батьківщину в руїну. - З іншого боку, політика, яка не ставить перед собою жодних вищих цілей, а лише виконує свою щоденну роботу, не принесе значного прогресу порівняно з теперішніми умовами, а отже, приведе німців до поступової національної загибелі. Завдання партії полягає в тому, щоб витримати цю напругу і творчо її формувати:

Вона представляє войовничу еліту нашого народу і, таким чином, формує противагу суто технократичному здійсненню влади професійною елітою, яка може легко забути не лише про вищі цілі, але й про проблеми простих людей.

Націонал-соціалістичний рух не хоче замінити державне, адміністративне та економічне керівництво, а лише подбати про те, щоб воно рухалося в рамках нашої ідеї.

Ми вже з'ясували, що Націонал-соціалістична робітничка партія Німеччини

повинна виконувати бойову та виховну місію на всіх рівнях народного життя. Для того, щоб залишатися духовною та організаційною опорою для фахівців і технократів, вона, як і держава, повинна також, у свою чергу, виховувати еліту. Ця партійна еліта повинна знати, як реалізувати цінності нашої віри політично, не застигаючи в ідеологічному всезнайстві. На другому рівні, про який піде мова, місія партії полягає в тому, щоб боротися:

"Не допустити незалежності професійної еліти, тобто власної урядової політики, яка більше не дотримується націонал-соціалістичних принципів, і залишатися у творчій боротьбі з компетентними експертами, щоб завжди реалізовувати нові, здійсненні плани щодо волькістської та расової політики на майбутнє!"

Але так само, як ми не б'ємо наших політичних опонентів до смерті, а прагнемо їх переконати і виховати, так і ми не використовуємо силу партії для ідеологічного управління, а бачимо своє завдання в тому, щоб переконати компетентних експертів у правильності і здійсненності наших ідей. Тільки тоді, коли професійна еліта сама буде переконана, вона використає всю свою майстерність, знання та уяву для досягнення успіху на благо нашого народу. Ця робота з переконання є завданням відповідного партійного департаменту і частиною нашої просвітницької місії.

Це, мабуть, найскладніша і найважча вимога до нашої партії, набагато складніша, ніж комуністичний метод простого нав'язування своєї волі як державної партії, але й набагато корисніша і перспективніша.

Для цього, однак, необхідно підготувати войовничу еліту, яка інтелектуально дорівнює професійній еліті, але, крім того, як вістря революційного націонал-соціалізму, з енергією та уявою переслідує ті цілі, які завжди ставив перед собою наш Weltanschauung, і не вагаючись, досягає їх. Це висуває найвищі вимоги до підготовки нового покоління НСДАП. І тут ми також маємо модель в установах Третього Рейху - навіть якщо на той час вона ще не була повністю розроблена: **школи Адольфа Гітлера**.

Ці елітні партійні школи, навіть якщо вони матимуть іншу спрямованість, ставитимуть такі ж високі вимоги до учнів, як і елітні державні школи. Їхні навчальні програми будуть доповнені інтенсивним ідеологічним вихованням і навчанням.

Для того, щоб зберегти революційний імпульс та ідеалізм у лавах партії, ми повинні зробити так, щоб у всіх сферах вимоги до партійних товаришів були вищими, щоб ідеологічний імпринтинг відбувався на додаток до інших завдань, щоб відданість партії залишалася, наскільки це можливо,

добровільною і не приносила можливостей ні для влади, ні для просування по службі, які не супроводжуються професійними та політичними досягненнями чи успіхами. Звісно, це стосується і учнів партійних елітних шкіл:

оскільки принцип добровільності має бути дотриманий, ці школи - на відміну від державних елітних шкіл - не стають активними по закінченню загальних для всіх учнів початкових класів. Навпаки, вони відкриті для тих переконаних і захоплених націонал-соціалістичних хлопців, які вже успішно відвідують елітні державні школи і яким виповнилося щонайменше шістнадцять років.

Трагедія нашого руху полягала в тому, що він зміг сформуватися лише за шість років мирної відбудови, перші роки якої все ще були позначені труднощами та невдалою спадщиною демократичної системи. Таким чином, реорганізація освіти в Третьюму Рейху ще не могла мати довгострокових наслідків, і значна частина націонал-соціалістично налаштованої молоді все ще героїчно жертвувала собою в останні роки війни, про що свідчить самовідданість НІ та старшої когорти учнів NAROLA. Дайте нам покоління, і ми побудуємо новий світ!

Звичайно, з плином поколінь відмінності між професійною елітою державного керівництва і войовничою елітою партійного керівництва поступово зменшуватимуться. Але не в наших інтересах, щоб вони зникли зовсім:

Єдність партії і держави означає не злиття, а взаємодоповнюваність.

Існує не лише суперечність між теорією і практикою, але й між тим, яке велике значення ми надаємо формуванню еліт, і націонал-соціалістичною ідеєю національної спільноти. Тут також необхідна революційна прямолінійність націонал-соціалістичного руху. Якщо після перемоги НСДАП перетвориться на бюрократичну державну партію, вона постане перед народом лише як частина вимогливого, всесильного державного апарату і, таким чином, рано чи пізно втратить його довіру. Тоді немає сенсу виховувати народну еліту, незважаючи на класові та станові бар'єри, оскільки вона також буде визнана і оцінена лише як державне керівництво, а не в повній мірі як справді народне керівництво. Навіть після перемоги партія повинна залишатися міцно пов'язаною з народом, зберігати його необмежену довіру, відчувати себе частиною народної громади і діяти відповідно до неї.

Свобода замість демократії

Термін "свобода", як і "мир", є одним з найбільш зловживаних модних слів нашого часу. І тут демократи, які постійно говорять про ФРН як про "найвільнішу державу в німецькій історії", виявляються огидними лицемірами.

Демократи ніколи не звільняли народ, а в кращому випадку "демократизували" окремі райони. При цьому вони, по суті, знають лише два способи "демократизації" - економічний і політичний. Жоден з них не веде до звільнення народу:

У ліберальному капіталізмі свобода економіки - це завжди свобода корпорацій і міжнародного капіталу експлуатувати і визискувати робітника, а також "свобода" робітника організовуватися, щоб паралізувати і знищити національну економіку за допомогою історично застарілих засобів страйку, ставлячи під загрозу власне існування. Як можна говорити про свободу, коли право на працю не реалізується, а робітник майже не має впливу на те, що відбувається на заводі, де проходить значна частина його життя? А як щодо політичної свободи?

Для переважної більшості людей це обмежується тим, що вони раз на чотири роки малюють хрестик - з гордим усвідомленням того, що тепер, як сказано в Основному Законі, "вся повнота державної влади походить від них". Решту часу він лише здивовано спостерігає за тим, як його "представники" роблять політику - під ретельним контролем органів державної безпеки, які стежать за тим, щоб у жодного співгромадянина не виникло жодних "антиконституційних" ідей! Насправді, сфера влади, адміністрування та управління економікою вже давно перебуває поза межами будь-якого ефективного та відповідального співвизначення народу. Всі демократичні протести тут не допомагають:

Вже давно можна керувати не народом, а тільки для народу. Звісно, це знають і демократи, але, на відміну від нас, не говорять про це відкрито, бо застарілі механізми так званих "вільних виборів" чудово підходять для того, щоб обманювати народ щодо справжнього розкладу сил і утримувати їх при владі.

Ми повинні чесно сказати людям, що не може бути демократії - народовладдя, але це лише питання того, який правлячий клас має владу - пов'язана з сіоністами, інтернаціоналістична і різношерста кліка, чи єдина, ретельно освічена і відповідальна волькістська еліта.

Демократія не має нічого спільного зі свободою. Свобода повинна стати видимою в приватній сфері життя окремого громадянина:

У свободі здобувати освіту, яка дійсно відповідає вимогам майбутнього. У свободі більше не боятися за свою роботу і, звичайно, у свободі брати на себе ефективну співвідповідальність у своїй рідній громаді та компанії.

Свобода замість демократії:

Це означає можливість довіряти основам правлячої системи та професійному авторитету державної роботи, а також розділяти відповідальність на третьому рівні - в особистій сфері життя. Там, де окремих громадян дійсно має право, обов'язок і можливість розділяти відповідальність, ми, націонал-соціалісти, більш "демократичні", ніж демократи. Тільки тут проявляється свобода, тільки тут ми бачимо завдання німецького визвольного руху, тільки тут може формуватися вільна, соціалістична спільнота.

Вільною є лише та людина, яка може допомогти формувати свою природну сферу життя, а не та, яку навчили ставити хрестик у потрібному місці; шимпанзе теж може це робити. По суті, ми бачимо три *völkisch* організми, через які формується і формується життя *Volksgenossen*, і в яких відбувається його життя:

- Сім'я
- Спільнота
- Операція.

СІМ'Я, як найменша, природна клітина національної спільноти, перебуває під особливим захистом націонал-соціалістичної народної держави. Сім'я не є приватною справою, але держава і партія несуть спільну відповідальність за те, щоб сім'я могла виконувати свої завдання та обов'язки перед суспільством:

Сім'я повинна бути духовно, психічно і фізично здоровою, вона повинна народжувати достатню кількість дітей і виховувати їх у перші роки життя так, щоб вони згодом стали здоровими і відповідальними громадянами і національними товаришами.

Держава не може і не повинна робити тут більше, ніж створювати хороші рамкові умови за допомогою заходів правової підтримки. Партія, однак, повинна переконати сім'ї в їхніх великих обов'язках перед суспільством і боротися з ознаками розпаду, які можна спостерігати в сьогоденні наметах *völkisch* занепаду. Ці загрозові ознаки занепаду не зникнуть за одну ніч із захопленням влади націонал-соціалістичним рухом, але вони

вимагають войовничих зусиль з боку НСДАП.

Тож тут ми знову бачимо місію партії у боротьбі та освіті:

У цій сфері відповідальність за переконання та інтеграцію сім'ї в народну громаду лежить насамперед на NS Frauenschaft.

Завдання націонал-соціалістичних жінок, як ударних сил усієї німецької жіночої праці, - формувати сім'ю в націонал-соціалістичному дусі зсередины та виховувати дітей у дусі ідеї національної спільноти. З цієї причини фюрер у своїй інструкції від 14 березня 1933 року постановив, що виховання та догляд за дітьми до 10-річного віку має бути покладено на жінок НСДАП. У щорічнику Жіночого керівництва Райху - Головне управління преси та пропаганди - за 1938 рік сказано про це в такому контексті:

"Понад 350 000 хлопчиків і дівчаток віком від шести до десяти років є членами німецьких дитячих груп Вони займаються рукоділлям і працюють взимку, щоб зробити німецьких дітей за кордоном щасливими. Вони роблять маленькі корисні речі, щоб здивувати своїх матерів на День матері Вони обговорюють, що з їхньої власної іграшкової шафи "Вінтерхільфсверк" може використати в якості різдвяного подарунка для дітей з прикордонних територій.

Перш ніж дитина зрозуміє, що таке "національна спільнота", вона вчиться таким чином вимірювати її зміст через власний маленький вчинок. Перш ніж вона дізнається про пов'язаність долі всіх німців, вона вчиться тут добровільно інтегруватися в маленьке товариство. Молоде звекає до старого - йому не важко буде згодом, коли він виросте, свідомо відчутти себе німцем, який є товаришем для кожного молодого німця - незалежно від його походження. Як "пімпф" і "юнгмедель", як гітлерюгенд і БДМівка, молода людина набагато краще зрозуміє, що хоче розбудити в ній дитячий колектив.

Не політичні ідеї чи теорії повинні викладатися дітям - набагато важливіше звернутися до цінностей характеру, до емоційних імпульсів у них, на яких тільки й може будуватися націонал-соціалізм. Звичайно, хлопчик, який вступає до юнгволка у віці десяти років, не є завершеною особистістю; звичайно, юнгмедель ще здатна до змін. Але десятирічна дитина вже пройшла істотну частину свого розвитку. Подібно до того, як фізичну занедбаність у перші десять років навряд чи вдасться повністю надолужити пізніше, так само важко почати виправляти помилки у вихованні в цьому віці. Окрім школи та дому, дитяча група хоче

допомогти дитині знайти свій шлях у суспільстві, для якого вона народилася і якому колись повинна буде віддати свої сили.

Але тим, хто боїться, що з дітей роблять безголових або передчасних всезнайок, варто подивитися на одну з наших дитячих груп, які проводять заняття вдома. За гарної погоди вони перебувають на свіжому повітрі - якщо це можливо. Вони граються, роблять гімнастику, бігають і стрибають. Боязкі матусині хлопчики втрачають навіть брезгливість, колишні плаксиві дівчатка скоро перестають бути плаксивими. Бо вони хочуть стати сміливими і відважними. На екскурсіях вони співають і створюють музику. Коли відпочивають, то сідають на траву, а керівник групи розповідає казку або легенду з історії їхньої батьківщини. - Керівник групи придумує щось нове для кожного післяобіднього часу вдома. Завжди пов'язуючи це з речами з повсякденного життя дітей, вона розширює концептуальний світ дитини, розповідаючи історії, адаптовані до дитячого розуміння, і таким чином бере участь у формуванні націонал-соціалістичного світогляду у дитини... .

Керівники дитячих груп мають тісні товариські стосунки між собою - вони знову і знову проходять навчання, отримують заохочення і вказівки, бо знають про свою велику відповідальність за виховання дітей у націонал-соціалістичному дусі і, перш за все, демонструвати їм націонал-соціалізм своїм виглядом, своїм особистим ставленням до нього. Сам фюрер, своїм словом:

"Молодь не можна виховувати достатньо рано, щоб вона відчувала себе насамперед німцем", - на це було спрямоване все виховання дітей у націонал-соціалістичному рейху".

Я не маю потреби заглиблюватися в основи націонал-соціалістичної сімейної політики більш детально і натомість посилаюся на чудову документацію колишньої рейхсфюрерки Гертруди Шольц-Клінк під назвою "Die Frau im Dritten Reich" (Die Frau im Dritten Reich), Grabert Verlag, Tübingen, 1978.

У будь-якому випадку, завданням партії, яку тут уособлює НС-Фрауеншафт, є виховання німецької сім'ї і, перш за все, дітей, які в ній зростають, таким чином, щоб вони завжди розуміли свободу як обов'язок по відношенню до спільноти, яка надає їм цю свободу.

Це завдання, яке вже стоїть перед нашими націонал-соціалістичними жінками та дівчатами в часи боротьби, сьогодні набагато складніше виконати, ніж у минулому. Це великий виклик волі до боротьби, силі переконання та рішучості до перемоги нашого націонал-соціалістичного

жіночого руху.

Але тільки якщо, починаючи з найменшого осередку нашої національної спільноти, партія навчить німецьку людину завжди бачити свободу як зв'язок зі спільнотою, ми зможемо зробити наступний крок до соціального визволення, до співвідповідальності в суспільстві та на робочому місці.

Трудове і приватне життя народного товариша значною мірою визначається умовами в ГРОМАДІ - під якою тут розуміється село, місто, район - і в БІЗНЕСІ.

Лише тут свобода індивіда проявляється в реальності. Націонал-соціалістична народна держава прагне створити вільний простір для широкої та ефективної співвідповідальності. Я свідомо не говорю про "співвизначення":

"Співвизначення" - це також те, що робить кожен егоїст і саботажник, який хоче забезпечити або здобути власні прерогативи та привілеї, не зважаючи на інших. Кожен, хто прагне зруйнувати все з принципової опозиції до народу і держави, кожен, хто зловживає механізмами виборів і дискусій, щоб зварити партійно-політичний суп. - Ми, з іншого боку, боремося за співвідповідальність, яка народжується з внутрішнього бажання формувати навколишнє середовище в гуманний спосіб і розвивати суспільство.

Ми розглядаємо співвідповідальність у громаді та на робочому місці як розширення можливостей для участі у формі прямого та вільного особистого вибору.

Я вже зазначав, що існують точки дотику між таким розумінням корпоративізму та ідеєю громадянської демократії - суворо обмежені, однак, третім рівнем національного життя, що обговорюється в цьому контексті. - Було б самовпевнено пропонувати деталі зараз. Ми лише на початку перевідкриття можливостей, які були розроблені в 1930-х роках, а потім також потрапили у вир поразки. Я лише згадую, наприклад, роботу "Серкл Прудона", який надихався засновником французького фашизму Жоржем Валуа, ідеї революційного крила НСДАП, соціальну програму Італійської соціальної республіки - Республіки Сало 1943-1945 років - і це лише кілька прикладів.

Сьогодні я хочу лише натякнути на обриси "Третього шляху". І тут ми повинні залишити формування для революційного розвитку і далі розвивати наші ідеї в щоденній політичній боротьбі - вже в опозиції. Ми

не приходимо в реальність фольклістського життя з готовою теорією, а стоїмо перед завданням формувати цю реальність відповідно до наших внутрішньо- і зовнішньополітичних можливостей.

Важливо, щоб на цьому рівні ми не лише говорили про свободу, але й реалізовували її. Націонал-соціалісти не лицеміри: ми заздалегідь говоримо, де ми хочемо порядку, а де свободи!

У Націонал-соціалістичній народній державі немає "державної партії" в муніципалітеті чи на підприємстві. Ніхто не повинен думати, що він стане мером, тому що він лідер місцевої групи або член виробничої ради, тому що він активіст NSBO - Націонал-соціалістичної організації робітничих осередків. Навпаки, він повинен заявити про себе на вільних особистих виборах, серед кількох кандидатів, і як войовничий націонал-соціаліст завоювати чесну довіру громади.

І тут - повторюю ще раз - добровільне членство в місцевій чи районній групі партії, або в націонал-соціалістичному заводському осередку не пов'язане з автоматичною, зручною посадою на керівних посадах в державі. За нього треба боротися, вербувати і переконувати!

Націонал-соціалістична робітничая партія Німеччини не потребує ні в часи боротьби, ні в часи формування нашої держави зручного, бездумного попутника, який у важкі часи раптом виявився "ніколи не з нами і завжди проти нас".

Партія складається з ідеалістів, борців і революціонерів. Саме тому вона є німецьким рухом за свободу та організованою волею до життя нації. Це наш наслідок поразки:

СВОБОДА ЗАМІСТЬ ДЕМОКРАТІЇ!

